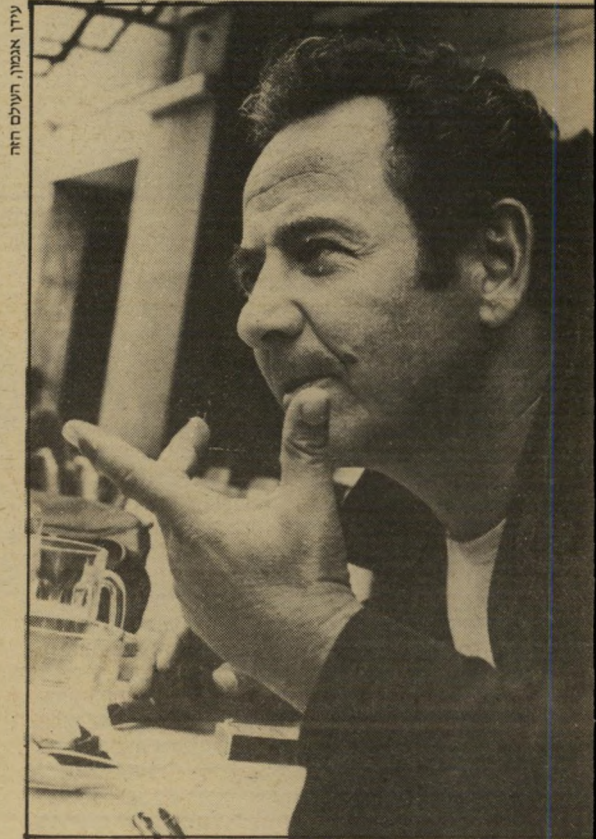

(המשך מעמוד 29)

המכוננית? שאל אותי, בעודו משתומם על שתיקתי. "אטו" עינתי כאחות רציונלית, שאינה מבזבזת זמן על שטויות. בדרך החל מיד למנות לי ברצף את עסקיו, את הקלאבים בהם הוא חבר, ואת מיספר המרצדסים והחברות שהיו לו בשנים האחרונות. "איזה גורדיניקו" חשבת, והתחלתי לתכנן את עזיבתי. "יופי ארו. אבל מה איתך?" שאלתי בחוסר סבלנות. ומכיוון שהספיק כבר למנות את מניית-הבורגנות שלו, יכול היה לשתוק או לדבר על ארו שמאחורי המניות. להפתעתי, לא היה בדבריו אף ציטוט אחד ממישלי-סופרמן. להיפך, הוא דיבר בצורה שלא התיימרה להגדיר, להסביר, לחדש

עידן אמנון, העולם הזה

אב מוטלה

כי העולם לא יכול לעשות כלום.

מושיגים או לפשוט אחרים. היתה בו פשטות ורגישות של ילד, אשר לעולם לא יחסא ככוונה תחילה. כבר מאותו יום הפסקנו להיות אחות בלבד, ואהבנו זה את זה.

כשאבא

נותן פרח..."

יד ארו חוותי ברגשות שמעולם לא היכרתי קודם לכן. כל מה שבמשך שנים ריכאתי, בהדרגה סיפרתי לו... הוא האדם הראשון שלפניו שפתי את תהומות נפשי, ושעור לי להאיר הרבה מחשכת עברי. סכיר להניח שעוברת היותי אחרי תאונת-דרכים חיוקה את נכונותי להתנער ממישקלן של שנות פחה. אך רגישותו של ארו איפשרה זאת. הייתי משוכנעת כי ארו מכין אותי. ולא כאחד מאותם ציידים סוציאליים, המוכנים לכל "הבנה" אשר תאפשר מישפט שכונתי, בשם המוסר והצדק. אותו חיוך מלטף, המביע רגישות נבוכה, הביא לכך שציירתי אותו בעיני-רווחי כמי ששואף אל אמת באהבה ובחיים, שהרי אחרת יערדיף למות.

התחלתי לצייר לפניו את מפתחיי. בעודי משאירה פינות-נוף כהות ומכאיבות בלתי-מוסכרות. ארו מיד הרגיש בכך, ודרש הסבר לכל נקודה שדרכה עברו רגעי-חיי. במשך שבועות המשכתי לספר לו את אותם דברים, בעודי מוסיפה להם קווים-מרגישים ותאורים ממחשים. ידעתי כי בשנה שחי עם מוטה'לה המשחרר, למד להכיר את תכונותיו הכובלות עד כדי מתנג של אביו, והתמרד נגדן. שנינו הסכמנו באותם שבועות כי איננו הוא אדם נדיר, גם אם זה בלתי-נסבל להיות איתו. לעיתים רחופות היה ארו אומר לי כי "כשאבא נתון למישו פרח, הוא אחרי-כך שורף לו שדה שלם של פרחים". מדי לילה היינו יוצאים לבלות וחוזרים לפנות-יוקר. באחד הבקרים, מיד עם כניסתנו הביתה, צילצל הטלפון. היתה זאת אמי מלוס-אנג'לס.

באותה שיחה מעציבה ומרתיחה עד כדי כאב, למדתי לדעת את כל מה שהיא עוברת במהיצתו של מוטה'לה. מהיום שבו שחררתי מבית-חולים היא טיפלה בי, וגם הקימה עסק משלה כדי לפרנס את המישפחה. מוטה'לה, לעומת זאת, ישב בבית מאותו היום ועד שנפרדו. הוא לא סתם ישב בבית, אלא עטף את הסוככים בהרצאותיו ובהכרח להעניק לו תשומת-לב. את מקשיבה לי או מתעסקת בשטריות הקונקרטיות שלך? אני אומר לך, מנוולת קטנה שכמוך, שאני אפסיק לדבר איתך. את שומעת אותי... היה אומר לי, בעודו מהלך מתחר לחרר ומעורר את חרדת בנייה-המישפחה. מהדברים ששמעתי בשיחה הטלפונית, הבנתי כי אמי עוברת ימים ארוכים של גיהינום משמיד-נפשות. השד אשר טמון

במוטה'לה איש-הרוח שלט בהתנהגותו במשך כל אותם שבועות, והפך אותו לאכזרי ביותר. התמונה שהצטיירה ברוחי, עקב אותה שיחה, גרמה לי להתפרץ. אמרתי לארו שעלינו להפסיק להתייחס בצורה רומנטית אל ההרסניות של אבא. "רי להבין, רי! משימת-חיידך היא לא למצוא גאונים מיוחדים, אך מסוכנים לעולם שמחוצה להם, ומה איכפת לך בכלל האידיקו שלוש ממתי יכולת שכלית מקרשת את כל האמצעים, איזמים ככל שיהיו? אתה חייב גם להבין, ארו'לה, כי נפש המשועבדת לשדים שמחוץ לשליטתה לעולם לא תממש את יכולתה ביצירתיות. להיפך, כל אותה יכולת תהיה משועבדת להרס זה או אחר. תיזכר מה קרה במערכת-היחסים שלך איתו, ותבין קצת מזה. ועכשיו ב'תשמע את מה שיש לי לספר לך, ואולי תבין כמה טוב עשתה לך התקופה שבה היית מנותק ממנו לחלוטין?" ואז סיפרתי לו בפרטים על שנים של טרור.

חרדה

כעס, אשמה

אחרי ששמעתי ארו חלק מחייה של מישפחתי עם אביו, נשאר נדהם. ימים אחרים לאחר מכן, הוספתי עוד כמה חלקים לאותו סיפור. על אותם חלקים מעוררי חרדה, כעס, אשמה, שינאה ובכי לא סיפרתי מעולם לאדם מלבדו. ארו מאוד חיזק אותי. הוא נתן לי את כל התמיכה, שהיתה נחוצה כדי לעמוד מול אותם חדרים קודרים בנפשי, ולספר אותם בפרטים. "מיכלצ'וק, את יודעת מה אמרו לי הפסיכולוגים, לפני

להיות בני לא בחרת, שהרי

מעולם לא נשאלת. אך

אני אעריך אותך בהתאם

למה שתעשה מעצמך."

ששורר אבא מרמלה? הם אמרו כי רק אחרי שייצא לחופש, אפשר יהיה לדעת איך הושפע משנותיו בכלא. ועכשיו אני רואה שהם אכן צדקו. הוא הצליח לגרום לכך שתרגישו כולכם בכלא, ולכל אחד הכין את מנת-העינויים שלו?" אמר לי ארו בעודו מחבק אותי, ומבטיח כי נבריא את העבר.

ימים של חגיגת-האהבה עברו עלינו בלונדון הגשומה והמושלגת. נקיון הטבע הצחור והקר עורר חזיקו את קירבתנו זה אל זה. "השגל יורד כדי לנקות ולהקפיא לתמיד את כל המכוער בחיינו", אמר לי ארו, כשהוא רץ בפארק ווורק עלי שלג.

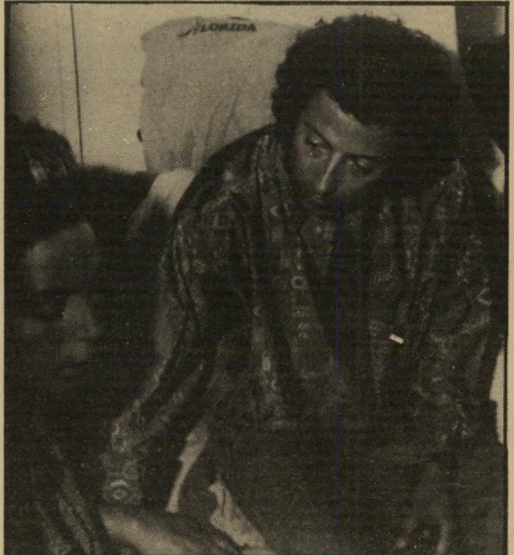
ימים אחרים אחרי שידע הכל, החליט לצלצל אל אמי בלוס-אנג'לס. "תמי, מה שלומך? תראי, יש כמה דברים שחשוב כי תרעי, ואני מוכן אפילו לחתום עליהם. אם את רוצה להציל את חיידך, את חייבת לברוח מבבלך. ואל תשכחי שאני בן שלו, ולמרות העובדה הזאת, חושב שאת חייבת לעשות את זה?"

"לא, את לא אוהבת אותו! זו הפכה להיות התמכרות של ג'קסי, המוכרח להרויק לעצמו!"

את השיחה הזאת ערך ארו על דעת עצמו, ולא הסכים איתי כשאמרתי שזה היה מיותר לחלוטין.

כמה חודשים לאחר מכן, אחרי שהספקתי להיות בלוס-אנג'לס לביקור מסביר-פרטים, הלכנו אמי, מוטה'לה ואני — לרבנות. בעודי יושבת על ספה כחולה וישנה ומעשנת סיגריה, צפיתי במחזה הגירושוין היהודיים, שהיה ארוך מדי, לטעמי התיאטרון נגמר, כשכירה של אמי תעורה ארוכה ומלאת-חתימות, שהפכה את הפרידה ממוטה'לה לפורמלית. היא החליטה לחזור לארץ, ומוטה'לה נשאר בלוס-אנג'לס. גם אני ואחי חזרנו לארץ, אך מכיוון שהעדפתי להיות בלונדון עם ארו, עובתי מיד.

מה נישאר למוטה'לה לעשות לאחר שעזבנו אותו? פיתאום עמד לבד. קשה לו כשאינו אויבים או מערצים מסביבו. הוא החליט לצלצל לארו, כזמן שהייתי בלונדון, כך שזכיתי להיות עדה לאותן שיחות.

ארו ומיכל

נפש משועבדת לעודים

בהתחלה ביקש ארו מאביו-החורג, חיים אשכנזי ז"ל, להגיד שהוא נסע לחופש. כמה שהייתי גאה בו בארו, שסוף-סוף ניער מעליו את הכישוף החולני, ויכול היה בקלות להחליט שלא לדבר עם אביו.

ואו שאל אותי חיים ז"ל: "תגידו את מטומטמת, או שאת סתם עושה הצננות? הוא בטח יצא עכשיו לבנק ויצלצל לו מהאטו!" וכך היה. "מיכלצ'וק, אני קופץ לכמה סידורים. אין צורך שתבואי איתי, כי אני אוסף אנשים בדרך."

מוות בשריפה

ימים אחרים עברו מאז שהתקשר מוטה'לה, וכבר הפך ארו אדם אחר. לא הייתי צריכה אף לשאול, אם אכן דיבר עם אביו.

בן ארו

אבא, אני חייב לצאת מפה."

שמעתי את מוטה'לה רי שנים, כדי לקלוט מיד ציטטות של מישפטיו. ארו הפך מערכת של מימיקה פאתטית ומעצבנת, והכל הפך מיסתורי.

גם כשהיה יוצא למכולת, בסך-הכל, העזתי לשאול אותו לאן הוא הולך, היה נותן לי את החיידך של הכל או לא-כלום, ורק אז הולך לקניות. החיידך הזה, שנרכש עלי-ידו מאביו, אמור היה לבטא שהכל בעצם אפשרי לעשייה, כשיש היכולת. אילו רצה היה מטפס על האוורסט תחת לכת למכולת, שב-טיימינג" (וכמו שאהב ארו לומר) ההוא זה לא התאים.

מערכת היחסים המיוחדת שלנו החלה מאברת מכוונה. אך עדיין זיהיתי את ארו עם יכולתי לאהוב ולהיות אהובה. האם הוא אכן אהב אותי בכלל? את זה מעולם לא שאלתי את עצמי, שהרי הוא אמר לי תמיד עד כמה שהוא אוהב אותי. אמו, תמר ורדימון-אשכנזי ז"ל, אמרה לי באחד הימים, בעודי מתווכחת עם ארו, שאני מזכירה לו לבטח את מוטה'לה בדברים מסויימים. לאטילאט ראיתי עד כמה שהוא נהנה מכך שיכול היה באמצעותי לנקום באביו על שעזב אותו.

התחלתי להרגיש שאותו קלימרו נבדך וכן אינו בדיוק קורבן טהור.

בהדרגה ירד מהבימה, והפסיק לשחק את התפקיד שריגש אותי. פיתאום אסור היה לי לדבר עברית במישרדו, שהרי חבריו הערביים עלולים להיפגע מהיותו ישראלי.

מדי יום היו מופיעות בהמוניהן נערות-ליווי אכסלוסיביות, כשהן לבושות ומתנהגות בצורה שתמיד שייכה אותי לעולם אחר. הן היו שייכות לעולם המורכב מקישוטים ומחיקויים נמכרים, עולם שבו נמחקים כל הערכים. כשהייתי מעירה לו, אמר לי מבורח: "מיכלצ'וק, אני רואה שהפכת ממש חייל ספרטני כצבא של מוטק'זה..."

אחרי שהפסיק לשחק תפקיד מדומה וחזר לעצמו, עובתי את לונדון.

הבנתי שלי לברוח, אם אין ברצוני להפוך לאחת מ-שלושת המוטק'ה'טרים."

כעבור כמה חודשים הסתבך ארו, ואסון קרה למישפחתו. הוא נאסר על "עיסוק בסחרה גנובה", ואמו ואביו החורג מתו בשריפה, שעד היום לא פוענחה.

ראיתי בדימויני את ארו המסכן, לבדו בעולם וחסר-אונים. החלטתי לנסוע ללונדון.

אינדיאנה

ג'ונס

כ-ליכך התרגשתי בפעם הראשונה שבאתי לבקר אותו בכלא, והוא היה כליכך מאופק ו-רציונלי!"

(המשך בעמוד 34)